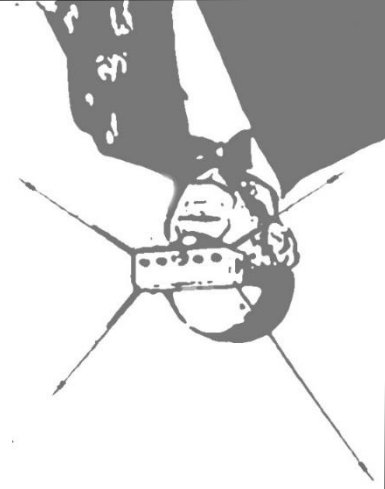
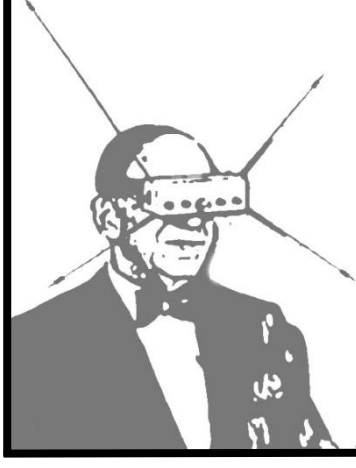

**POËZIEWEEK
LOKEREN
2021
DICHTBUNDEL**

Wat ver weg leek was plots een hek rond ons dagelijks leven. We kropen in onze bubbel dicht bij elkaar en ontdekten nieuwe of ondergesneeuwde gewoontes en relaties.

Dat nieuwe liet ook onze stekels groeien en we zochten meer ruimte voor de opkomende frustraties. In plaats van meer ruimte werd het voor velen meer eenzaamheid. Het voorjaar werd gedichteerd door nieuwe experts met raadgevingen en maskers buiten de carnavalsperiode. We voelden ons dicht bij onze buurt, dicht bij het gras en de beken.

We werden ontdekkingsreizigers op de lokale wandelpaden en zoeken wat terug mag en met hoeveel we samen kunnen komen.

Dichter, het nabij zijn, dicht bij als dichter met het mondmasker.

We riepen dichters uit Lokeren op om het schone van die ervaringen te verwoorden in een gedicht, een lied:

Wat zijn jouw woorden voor morgen, het nieuwe normaal, jouw beleving in het mooie woord? Laat ons wandelen tussen egel en engel zijn, de stekels en de wolken, de tocht en de ultieme beleving met onze geliefden in het droomveld.

Achttien Lokeraars tussen 14 en 99 jaar zijn op onze oproep ingegaan en geven ons een inkijk in hun gemoed. Je kan ze in deze brochure nalezen.

Geniet ervan!

De Werkgroep poëzie
Cultuurraad Lokeren

Niets uit deze uitgave mag gekopieerd of vermenigvuldigd worden zonder toestemming van de auteur

PROGRAMMA

De coronapandemie verhindert ons niet om poëzie ook in 2021 opnieuw een plaats te geven in Daknam, nu met het kerkplein van de Onze-Lieve-Vrouwkerk als epicentrum. De locatie is ondertussen gekend. Voor velen is ze een merkteken in de agenda. De huidige corona maatregelen nopen ons naar buiten te trekken of viraal te gaan :

Do. 28/1, 20u (Gedichtendag / Dichter in de bibliotheek):

Poëziepingpong met gastdichters Sylvie Marie en David Troch online via <https://www.lokeren.bibliotheek.be/poezieweek>

Do. 28/1 tot wo. 03/2

Daknam Dichter

Openluchttentoonstelling poëzieposters
Kerkplein Daknam-dorp

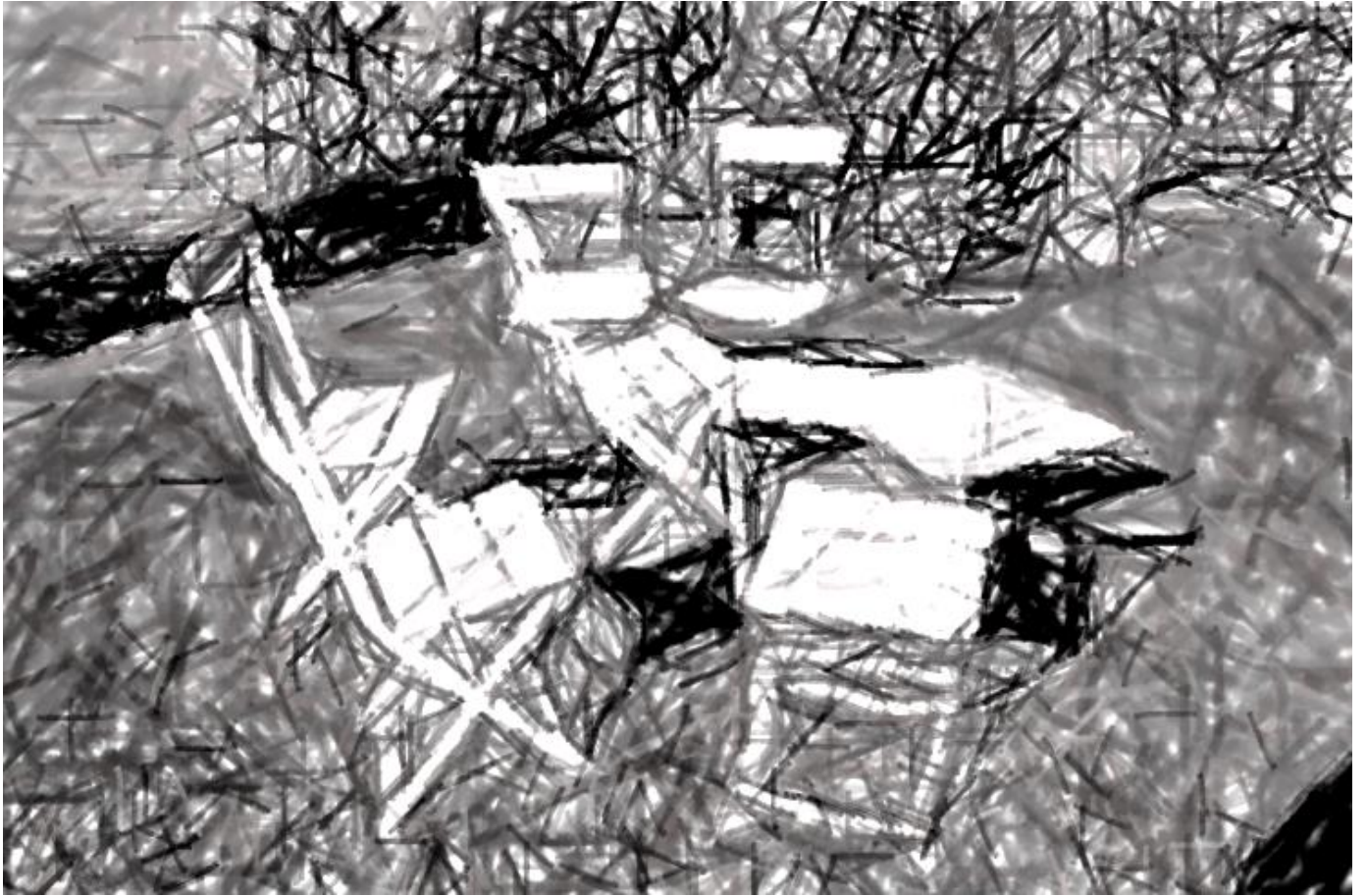
Zo. 31/1

Daknam Dichter

Dichters lezen hun gedichten vanop het NET en niet vanop de pui.
Vanaf 11u via <https://www.cultuurraadlokeren.be/>

Afspraken :

Draag een mondmasker
Ontsmet je handen
Houd afstand

Len Maurielo

kon ik tekenen ik maakte een schets
kon ik schilderen
'k betoverd'een canvas doch bij
ontbreken van akkoorden vertaal ik
mijn voelen met woorden:

Guns N' Roses
ofte: << kroniek van een maandagochtend-Erlebnis>>

|trippelteensgewijs komt ze
sluipstil tot stand| rechtervoetje
in
veroverstijl een hakje
achterwaarts

je blik van
maarts viooltje
voelt de kracht
van negeren als
je rozemondje een
zweem van driekwart
glimlach roert

|mijn hart maakt
weerloos slagzij|
de adem afgesneden geef ik
mij over aan prinses
Vingerhoed met haar kroon
van anemoon
en lelietje-van-dalen

|jij kan met weinig
niet tevreden zijn|
en kaapt
met één bos
duizendschoon
mijn hele huisraad
bij elkaar ...
zoals ik dolgraag wil
twee kijkers als keitjes
ontsteken een
lente van leven
en met de seizoenen
groeit mijn verlangen:
|om Haar
vergeet-mij-nietje|
te mogen zijn

lente 2015

Bert Boone

Het nieuwe cordon sanitaire

Voorzichtig kom ik uit mijn kot
verkleed als huisjesslak
die oefent in langzaamheid
niet de haas
die alles wil
en voorbij snelt
aan de traagheid der dingen

Aaibaar ben ik niet langer raak jij
mij aan kruip ik in mijn schelp help
me slaksgewijs op weg naar nieuw
normaal
als de ultieme graal met jouw
handen die
omarmen
jij als knuffelbeest nabij
een bubbel spat als zeepbel pats –
alles en niets tegelijk

Maarten Vanoutrive

'k woon in een zeepbel, zeven hoog
ook daar hou ik het niet droog
wanneer ik de ramen zeem
spat mijn wereld uiteen

'k lig in een plas
aanraken taboe
'k ben zo moe
alles wat wordt niet meer als het was.
+---

Jacques De Maen

Pandemie

Op het terrein van nauwelijks vrijheid, naast de beek van wantrouwen bouwde ik mijn glazen stolp, die ik met klimopmaskers beplakte.

De bomen misten er hun bladeren en zandige percelen het helmgras dat de pandemie met onzekere wind zou verhinderen.

Een voordeur voorzag ik niet en het verdiep verklaarde ik onbewoonbaar. Mijn dagen dijen een na een uit tot vijfentwintig uur frustratie.

De afstand met mijn burens groeide aanzienlijk hoewel hun kinderen naamloos ter wereld kwamen en virologen de grimmige cijfers bijhielden.

Een nimf droeg een witte soms groene kazuifel met mondkapje en plastic gelaatbeschermer. Ze was mijn heldin met zuurstofapparaat.

Toch verdeed ik mijn tijd en stapte energieloos in vogelarme reservaten waar de ontoegankelijke ouderlingencentra als arena's versteenden.

Over mijn stolp vlogen elke avond vleermuizen als een zwerm virussen waardoor ik de maan in lijkwade als medeplichtig en doods beschouwde.

Het schurend regeringsvinyl met dagelijkse kakafonie miste een melodie en bracht Babelverwarring. Begrafenisondernemers in slipjas volbrachten doden

en overuren met lijkkasten in allerijl met gel-veilige handen vervaardigd. Over het verwilderd terrein van beknotte vrijheid krijsten buizerds onzeker.

26 september 2020

Indra Rogiers

Maart 2020

Iedereen in paniek
Hamstermodus aan
Het ongewisse willen weten
Is dit het begin van een eindeloze strijd
Straten leeg
Huizen vol

Door deze hele heisa vergeten we te kijken naar het ontspruiten van al het moois
In onze tuin
In het park
Eigenlijk overal

Misschien het moment om stil te staan in onze directe omgeving
Samen genieten van de ochtendglorie
De zonnestralen verdringen de wolken om duidelijk te maken dat het lente wordt
Vogels bouwen een nest
Het gras staat veel te lang
Onkruid zoekt zijn weg
Het buitenleven kan beginnen
Energie vloeit in het rond
Ja.... De natuur is er zich niet van bewust en breekt door!

Leni Verbogen

Stadsparkbaden

Ongehaast en ongeremd
fiets ik mijn dochttertje
over hobbelpaden met een glimpje groen
ze mag even rustig als het gras de wereld
in groeien

We stadsparkbaden
genieten van onze vrijheid binnen de
grenzen
onze tijd is nu
een minzaam heden

's Avonds doorklieft het gelach van de
buren genadeloos de stilte ze blijven op
afstand maar niet op de vlakte

Emma De Cauwer

Gemaskerd bal

Wat nu gezegd wordt
Gaat verloren in de toekomst
Kaatst terug op het verleden

Verborgen onder maskers
Verscholen achter geheimen
Het komt terug

En zal zichzelf blijven herhalen
Tot men het begrijpt
Tot men het noodlot accepteert

Eline Saey-Van Peteghem

Onderweg

Neem me mee
Ergens onderweg
Uitgekiend
Goed voorbereid
Het authentieke plan A

Vouw me asymmetrisch op
Om me nadien te ontkreuken
Op jouw warm-intense glimlach
Wanneer je klaar bent voor ontmoeting

Steek me in je broekzak
Zet me op
Als een wegwerpknuffel
Die je lippen innig verhullen
Als die social distance te dichtbij komt

Lock me met jouw sprekende ogen van je gemondmaskerd hoofd, Down the road.
Zij spreken liefde.
Woorden zijn overbodig.

Georges Van Damme

Dat het zo

Dat het zo was gezegd
Dat het op je lijf geschreven
- de stilte van de avond was gegroeid tot zachte gebaren
en diepe zuchten –

Dat het was gefluisterd
in de binnenkant van opgehoogde kragen
in winterse omhelzingen
Dat het gekoesterd en bewaard en nauwelijks verborgen
- jij was groot geworden, met al je overvloed
aan nachtelijke kraanvogels, kirrend in wensdromen,
met de sleep van het verleden, gemaakt
van baljurkzijde en satijnen verleidingsbloesjes –

Dat de parels van vurige tongzoenen liefde ontdekten
geurige achterbankparfums
overal verzeild en weer gehavend
gevonden en verloren
- ik gegroeid met mijn gemis aan warme wikkels
Paninistickers vol helden die ik kon zijn
kapotgevallen knieën van overmoed
en te korte lange broeken –

Dat het zo rijpte
langer dan wegblijven en verlangen
bijna voor altijd en daarna zagen we het wel
Dat het zo gebeurde en verleden werd
om te vertellen later als alles vertraagt
en alleen tijd sneller gaat

dat het zo
nu en hier

moest zijn

Flore Pensaert

Raadselkind

Ik wikkel mezelf in mijn complexiteit
Ben niet zomaar een chocoladereep
die makkelijk uit te pakken is
Sommigen zien dat als cadeau
maar mijn randen snijden
Voelen niet zacht als lint
En ik verbrand soms stukjes huid
van vingers waar ik van hou

Ik ben een hele opgave
Een puzzelstuk als het ware
Een rubiks cube
met elk vak een andere kleur

Maar gemaakt van liefde
De stukjes grafsteen van mijn grootmoeder
Het scherpe stemgeluid van mijn zus
De kleine rimpels rond mijn moeder's glimlach
en mijn vaders gespierde hand
die dezer dagen soms de zwakte begint te voelen
van het blijven vasthouden

Ik hou even stevig vast
Klem mensen in mijn raadsels
Geef ze graag zien in overvloed
dat ze de sleutel tot mijn oplossing
niet eens meer willen vinden

Martin Joly

Zon-dag

Een waterbak in de zon
met tegels errond, de
geproclameerde regels,
een autocue op het
netvlies, van de redder
in zijn stoel. De poolboy
zuigt en veegt.
"verberg het kuisgerie"
roept de redder.

De kuiser knikt loom, hij heeft geen keus.
Hij rolt ook de waterslang op.

Wie laat de kassierster vandaag binnen?

De badwachter beziet de bezoekers.
Kan hij hun heiland zijn?

Een eerste zwemmer,
heen en weer, de redder
is zijn schildknaap.

De badkuiser sluipt langzaam weg
naar de houdster in het hok.
Zij blijft baas van het draaihek.
Voor haar telt het geld.

Zij dingen om haar mildheid.

In haar kot likt zij haar ijsje.

Jan Frackiewicz

Loden Ziel

Hij wordt wakker
een anker hangt
om de hals van zijn hart
hij ontwaakt
en vergeet
zijn dromen te verjagen

Eén is zwaar als
de punt van de pen
die het doodvonnis
ondertekent
een andere is licht als
de kosmos voor zijn ontstaan

De stem van de klok
raast over het veld
op de hielen gezeten
door de dageraad
op hen wacht hij
voor hen is hij bang

Elke vraag wordt gesteld
aan de spiegels in zijn huis
de antwoorden slaan barsten
en de muren worden stil
de scherven blijken echo's
van zijn gebroken glazen wil

Hij vertrekt
voor hij verdrinkt
in mislukte pogingen
om mens te zijn
plaatst zijn loden ziel
op porseleinen benen

De zon schreeuwt met licht
haar stralen willen hem bereiken
machteloos blijven ze beuken
op een lappendeken
van grijs gevreten wolken
die aan elkaar zijn vastgenaaid

Zijn lichaam is een vlag
wapperend, dansend
op de adem
van het verleden
scheurt zich
aan het heden

De wolken sluiten de rangen
onophoudelijk spuwen ze regen
nog eenmaal roept de zon
haar hitte laat hun koud
ze hoopt dat haar boodschap
met de druppels wordt vermengd

Hij kreunt onder het gewicht
van zijn volledige verhaal
verscheurt het tot striemende zinnen
verkruint hen in losse woorden
verbrokkelt ze tot letters
voert ze aan naamloze vogels

Greta De Potter

De ene dag is de andere niet
Soms is er hoop en soms verdriet
Want na de schoonmaak in mijn lijf
Dat staat nu zeker buiten kijf
Heb ik nog toekomst in 't verschiet

Cecile Van Camp

Babel

De wereld huilt
hoe kan ik troosten?
Met een sprookje, een aai
een wiegelied?
Of zwijgend
omdat de " Lieve Vrede " haar verliet
De wereld huilt
een ingehouden tomeloos verdriet.

De wereld huilt
vindt geen woorden.
In torens van hoogmoed
is de spraakverwarring groot.
Nooit kleurden amberbomen
zo bloedrood
De wereld huilt , een niet te stuiten
droefenis.

De wereld huilt
hoe droog ik haar tranen?
Als de zee, gulzig , duizend en één dromen verslindt.
Als men recht op leven het recht van de sterkste vindt.
Als zij smeekt om erbarmen
en men begrijpend knikt
meewarig, of misprijzend.

De wereld huilt
omdat melk en honing
niet overal voorradig zijn.
Omdat kinderen net als bloemen
zon en water hoeven
om te groeien zonder pijn

" Wir setzen uns mit Tränen nieder "
Heelt Bach de wonden
van deze tijd?

Chris Marmenout

je ogen omarmden mijn hoofd
de warme woorden van die avond in mijn schoot
we dronken een kopje frêle stilte
en wachtten
op wat de ander niet zeggen zou

straks zijn alleen nog
onze voetstappen zichtbaar in de mist

BERT ROELS

VIJF JAAR LATER

Het gebeurt dat ik nog maar eens
jouw versleten ondergoed
uitwassen ga en het nog
maar eens op stapeltjes opbergen
ga. Denkend.

Denkend hoe bescheiden –
schier moederlijk – jij
ermee omgaan kon.
Echt jouw lichaamsdelen
In toom houden. Tegelijk
Ietwat wenkend.

HERMAN FIERENS

EENZAAMHEID

Jij gebruikt hij als hij thuis tegen de muren
spreekt en luistert naar wat zij zeggen.
Niets nieuws natuurlijk. Hoewel.
Hun klank kan hem soms verontrusten:
zij besmetten zijn heesheid met betekenissen
die zijn oren niet herkennen maar geïrriteerd
onthouden, zoals stilte 's avonds laat hem
kan doen rillen van onzekerheid, die lijkt op
onbestemde angst waaraan hij 's morgens,
als het licht zijn ogen teistert, met afkeer wordt
herinnerd; hij droomt nog dikwijls dat hij niet
kon slapen in het oude huis – dan lag met jagend
hart de jongen stijf te wachten tot de maan, voorbij
de spleet in het gordijn, geen kwaad meer kon
verrichten. De jongen spreekt als hij ons dit vertelt.

Tussen zijn woorden wurmt zich af en toe - af en toe
nog maar- een ruis die ons niet zint, de adem van de
andere, de derde, waarin hij ouder wordt en
waaraan wij niet wennen.

Zo staan de zaken, zie je.

Jean-Pierre De Bock

Er hangt maar één foto aan mijn vele muren

In de keuken
Hangt een foto van mijn dochter.
In de keuken aan de muur
Boven het aanrecht
Naast de kelderdeur, aan de muur die
Keuken en tuinkamer scheidt.

Daar zit ook een groot raam
Zo dat ik wat groen zie en de lucht en de zon
Als de zon schijnt of
Regen als het regent en
Ik door het raam kijk en niet naar de foto
Die aan de muur hangt.

Door het raam zie ik ook
Een zaadbal. Hij hangt daar
Aan de kale takken van de Wisteria Sinensis
Voor staartmeesjes en ander
Acrobatisch, heel levend gevogelte.

Maar mijn dochter is al dood en
Dat daar is een foto. Hoe ze was.
Zo was zij, destijds. Levend
Lief en lachend.
Aan haar rechterpols haar koperen armband
Om te onthouden wat haar goed handje
Haar goed kantje was.
Zo was zij. Destijds. Levend, lief lachend
En vol blije dromen.

Daknam, 6 III MMXVIII

WIE ZIJN WE ?

Dichters over zichzelf :

Len Maurielo

is nooit goed geweest in 'binnen de lijntjes kleuren'. Hij heeft zijn hoop op beter, zijn meditatie bij dit coronariaat niet in prozalijnen maar ietwat in versvorm gegoten: de zon die door de wolken breekt ! /ken je dat?/wel nu,/zonder wolken kan dat niet!

Bert Boone

Zolang mijn weinige woorden jou nog kunnen raken, herkenbaar zijn voor wat er gebeurt rondom en met jou, laten wij elkaar niet los. Blijven wij verbonden. Leve de poëzie! Laat je stem maar horen. Je vreugde, twijfel en verdriet. We delen het gedichtsgewijs om gezond te kunnen leven.

Maarten Vanoutrive

Poëzie helpt me anders naar de wereld te kijken, even stil te staan terwijl de wereld voorbij raast met teveel informatie, indrukken, ... Gedichten zijn gedachten die dicht op elkaar staan, heb ik Geert de Kockere ooit horen zeggen. Poëzie kan een klein, vluchtig moment vastleggen, zoals we tijdens deze coronatijd kleine zaken in onze omgeving ontdekken.

Jacques De Maen

Poëzie schrijven of lezen doet je uit je lichaam en geest treden, plaatst je voet op virussen om ze klein te krijgen en kan tot reïncarnatie leiden. Poëzie als een zweem van leven in tijden die kleven.

Indra Rogiers

Voor mij is poëzie een uiting om mijn denken van het moment neer te pennen en te verwoorden in een geheel. Elke periode is anders en geeft inspiratie om mijn verhaal te vertellen. Ik wil me niet negatief laten inspireren door de huidige 'Corona toestanden' maar wil vooral denken aan het positieve dat zal volgen na deze akelige te lange periode.

Leni Verbogen

Ik probeer te focussen op de positieve kanten van deze coronacrisis. Dat vind je ook terug in mijn gedicht: ik geniet van de extra tijd met mijn dochtertje en man, van de babbels met de burens, ik zit niet in de rush naar het werk... Een minzaam heden, dus.

Emma De Cauwer

Ik ben Emma, 14 jaar, en schrijven is een deel van mij, een manier om alles te verwerken. Een waterval aan woorden creëren die mij ruimte en de nodige geborgenheid geven. Schrijven geeft mij de mogelijkheid even afstand te nemen, even weg te dromen, even te 'zijn' in mijn pure ik.

Eline Saey-Van Peteghem

Ik verwoord als hobby mijn gedachten in gedichten en kortverhalen. Tijdens deze pandemie en twee lockdowns heb ik op papier een levendige wereld gecreëerd om op een positieve manier uit mijn kot te kunnen treden.

Georges Van Damme

Schrijven, het zijn momenten van geluk: iets zet je in beweging met taal, en je vindt daarvoor passende woorden en beelden, die anderen 'bewogen' maken. Het zijn momenten van klein verdriet: het is altijd net niet het ultieme wat je van daaruit wou schrijven. Tot iets je weer in beweging zet.

Flore Pensaert

Corona is een periode die zeer veel impact had, ook op jongeren zoals ik. Het was een periode van vereenzaming en introspectie. Ook op mij woog het zwaar. Poëzie bood me een platform om, om te gaan met de quarantaineperiode; en ik hoop op mijn beurt dat het nu ook jou soelaas kan bieden.

Martin Joly

Gedachten blijven gevangen in mijn beeldenchaos. Ik wil het visualiseren via beelden en/of verwoorden, kort.

Alles wat ik rond mijn epicentrum waarneem sla ik op, wacht op een link, een combinatie van indrukken voor het ene unieke woordbeeld.

Jan Frackiewicz

Poëzie is het schip waarmee ik de levensstroom bevaar; ik maak een innerlijke reis van zelfontdekking en dwing de schaduwen van het verleden in het licht van de toekomst te treden.

Daarnaast is het dichten ook een daad van zuiver verzet tegen de tijdsgeest, die waarden en tradities verruilt voor een uithollend relativisme. In mijn poëzie ga ik dan ook op zoek naar 'Het Goede', 'Het Schone', 'God' en andere Waarheden die transcendent, metafysisch en – vooral – eeuwig zijn.

Greta De Potter

De Lockdown inspireerde mij tot een verhoogde kunstproductie. Vanaf januari tot september heb ik 30 tekeningen gemaakt – mijn ware roeping. Mijn gedichten zie ik zelf meer als een omkadering. Half oktober ben ik stilgevallen toen ik een zeer persoonlijk bericht ontving.

Cecile Van Camp

Kwetsbaar dwarrelt licht over omgeploegde aarde.

Als de eekhoorn onbezonnen tuimelt in naakte eiken.

Als bomen peinzend staren naar Morgen

Nieuwe Wereld wanneer mag ik Jou omarmen?

Met Liefde onbaatzuchtig groter dan de diepste Oceaan.

Chris Marmenout

Een goed gedicht is meer dan een poëtische gedachte. Een tekst wordt poëzie als de woorden, de metaforen, het ritme en de muzikaliteit een wereld creëren die de lezer verrast, ontroert, naar de keel grijpt. Uitgepuurde tinteling van taal verschaft de lezer een verrukkelijk taalgenot. Een niet te missen klankbord voor een gemeenschap in verwarring.

Bert Roels

Ik wil doordringen tot de essentie van de wereld waarin ik ben terechtgekomen; dit gebeurt in een stil proces dat alleen maar in gedichten uitmondt, als ik de taal zo kan uitpuren dat ik slechts de absoluut noodzakelijke woorden overhoud.

Soberheid maakt mijn kijk op de essentie des te treffender.

Herman Fierens

Ik probeer vat te krijgen op het leven in al zijn aspecten maar ik moet telkens vaststellen dat me dat niet lukt. Het is wellicht in mijn omgang met de taal dat ik me het scherpst bewust word van de vruchteloosheid van mijn onderneming. Maar de gewantrouwde taal kan mij én mijn lezer soms verrassen met een soort "vergezichten", die voldoende harmonie en ruimte scheppen, om even te ontkomen aan onze beperkingen.

Jean-Pierre De Bock

Mijn vulpen schrijft zonder dat je ze in de inktpot moet doppen.

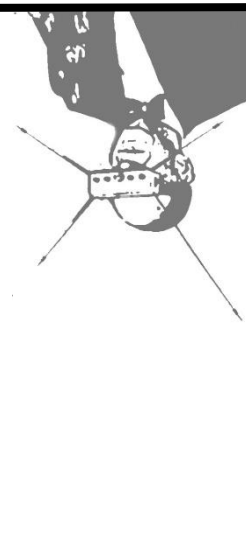
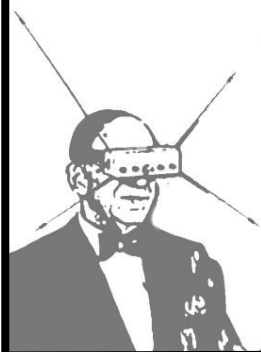
Het is een kleine robot, als ik.

Wij functioneren een tijdje vanzelf, eens we geprogrammeerd werden.

Wij zijn als de zon, de maan. De lente zoals ook zij eens was.

Dichters:

Bert Boone,
Emma De Cauwer,
Jean-Pierre De Bock,
Jacques De Maen,
Herman Fierens,
Jan Frackiewicz,
Martin Joly,
Chris Marmenout,
Len Maurielo,
Flore Pensaert,
Bert Roels,
Indra Rogiers,
Elien Saey,
Cecile Van Camp,
Georges Van Damme,
Maarten Vanoutrive,
Leni Verbogen

Vormgeving:

Martin Joly

Organisatie:

Werkgroep poëzie Cultuurraad & Bibliotheek
Lokeren i.s.m. Cultuurlab Lokeren,
Infopunt Toerisme, Stad Lokeren &
kerkfabriek Daknam

Blijf je graag op de hoogte van initiatieven m.b.t. poëzie? Werk je graag mee?

Mail dan naar poezie.cultuurraadlokeren@gmail.com

